

16 oktober 2022 (29ste zondag door het jaar)

Anton Milh o.p.

Beste zusters en broeders,

In de jaren zeventig en tachtig haalden de Argentijnse ‘Dwaze Moeders’ ook bij ons regelmatig het nieuws. Het waren vrouwen wier echtgenoot, zoon of broer onder de militaire *junta* ‘verdwenen’ was. Geen enkele autoriteit gaf hen ook maar één antwoord op hun talloze vragen. ‘Ze hebben mijn zoon weggenomen, zegt u mij alstublieft waar hij is?!’ – Stilte. Aangezien luid protest niets uithaalde, besloten zij op hun beurt van stilte hun wapen te maken. Jarenlang verzamelden zij zich wekelijks op het plein in Buenos Aires, woordeloos, en tegelijk één langgerekte kreet slakend om gerechtigheid.

Mocht het verhaal van de Dwaze Moeders zich hebben afgespeeld in Jezus’ tijd, dan zou Hij het hebben gebruikt om de parabel die we zonet hebben gehoord kracht bij te zetten. Een weduwe, een vrouw die geen echtgenoot meer heeft om voor haar zaak op te komen, is onrecht aangedaan. Bij de rechter van de stad vindt zij geen gehoor, want hij is een man die – zoals letterlijk staat in het Evangelie – noch God vreest, noch de mensen respecteert. Wat kunnen mij uw problemen schelen? *Je m’en fous*. Maar de weduwe geeft niet op. Uiteindelijk besluit de rechter

haar recht te verschaffen, niet om de gerechtigheid zelf, maar om van het gezeur af te zijn. Jezus contrasteert deze slechte rechter met de goede Rechter, die zijn Vader is. Als zelfs de slechte rechter overstag gaat bij aanhoudend smeken, dan zoveel te meer de goede Rechter.

Conclusie: hou niet op met tot God te bidden, Hij zal je geven wat je vraagt.

We voelen echter allemaal dat daar het schoentje wringt. Het strookt niet met veel van onze ervaringen. Zoveel ellende en wanhoop in de wereld. Ook de Schrift probeert het niet te verbloemen, denk maar aan de profeet Habakuk twee weken geleden: “Hoe lang moet ik nog roepen, Heer, terwijl Gij maar niet luistert? Hoe lang moet ik de hemel nog geweld aandoen, terwijl Gij maar geen uitkomst brengt? Waarom laat Gij mij onrecht lijden en ziet Gij die ellende maar aan?” Het zouden woorden uit de mond van de weduwe kunnen zijn. Waarom nog vragen, smeken, bidden, als er van Gods kant zo dikwijls radiostilte lijkt te zijn? Hoe niet geheel vervallen in cynisme? De Franse schrijver Georges Bernanos wist het al: de ware demon die in ons hart huist, is dat kleine stemmetje dat door alle andere heen fluistert “À quoi bon?” Wat voor nut heeft het in Godsnaam? De boel is toch al om zeep.

De Schriftlezingen van vandaag bieden ons twee aanzetten om uit deze impasse te geraken. Ten eerste is er Jezus' vraag: “Zal de Mensenzoon bij zijn komst het geloof op aarde vinden?” Het geloof, dat is de levende vriendschapsband tussen de mens en God. Het is een voortdurend gesprek. Zo dikwijls wenden wij ons pas tot Hem wanneer wij Hem nodig hebben. Als een vriend dat met ons zou doen, aanvaarden we dat één of twee keer. Maar iemand die enkel bij je komt wanneer hij je nodig heeft, die schrap je na een tijd uit je adressenboek. Dat is geen gezonde relatie. Met God en de mens is het net zo: richt u tot Hem niet enkel wanneer je iets nodig hebt, maar blijf constant met Hem in gesprek, wees Hem dankbaar voor wat Hij u door de dag geeft. Het is in zo'n relatie dat wij onze vragen kunnen richten tot God, en tot een dieper inzicht kunnen komen in wat Hij wel en niet geeft, of wel of niet lijkt te geven.

De tweede aanzet om bij ons gebed niet in cynisme te vervallen, vinden we in de eerste lezing. Wanneer Mozes uitgeput is, komen Aäron en Chur hem te hulp, ze ondersteunen hem in zijn gebed. Wij zijn opgeroepen

Aäron en Chur voor elkaar te zijn. Elkaar te steunen in tijden van tegenslag en beproeving, elkaar aan te vuren wanneer de “À quoi bon?”-demon in ons hart de overhand lijkt te halen. Een lied dat Herman Van Veen over de Dwaze Moeders schreef, heet *Signalen*: mens, geef een teken, een signaal aan je medemens dat je zijn noodkreet hebt gehoord, dat hij niet alleen staat, dat je hem steunt, dat je samen hoopt op gerechtigheid. Want God heeft ons ook elkaar tot steun gegeven. Laten wij in deze eucharistie bidden om de kracht om dit waar te maken. Amen.